

Allting fixar sig, gratis...

Själv får jag kämpa för min doktorshatt – somliga andra får dem utan ansträngning. Själv betalar jag för min, ur egen ficka – lånade pengar, som ska betalas tillbaka (jag lovar, CSN!). Somliga andra får dem gratis.

Själv tror jag inte på att det bara går att blunda för kriser och köra på i samma fotspår – utan ansträngning, utan uppoffring.

Det verkar ju vara så de resonerar, våra (bokstavligen) sittande ministrar. De senaste månaderna har visat det mer än tydligt: pampväldet består i socialdemokraternas Sverige. Malmö kommuns bostadsförmedlare gör kränkande listor över ”jobbiga” personer. LO-bossar roffar åt sig villor betalda av deras föreningsmedlemmar. Doktor Persson försöker dra av för ”jordbruk”. Freivalds vässar klorna och ryter åt journalister som ställer frågor de har stöd i grundlagen att faktiskt få ställa.

Samtidigt krisar det i välfärdsstaten. Minskade skatteinkomster, ökande utgifter, överskuggande statsskuld. Och värre förutspås det bli.

Sossarnas recept: fortsatt höja, höja, höja skatter, pumpa in mer pengar, pumpa ut, och räkna med att allting automatiskt ordnar sig – utan att i stället anstränga sig, reda ut sitt eget näste först.

Samtidigt har min arbetslöse kompis mer pengar till övers än både mig (jag är heltidsstuderande) och min hårt jobbande, lågavlönade kusin. Men det är väl logiskt; (s)-ministrarna gynnar gärna de som inte anstränger sig. De kan, så att säga, personligen relatera till det...

Den borgerliga kombon ter sig kanske inte ha hjärtat bultande till vänster, men även den mest ihärdige gammelsosse kan se att pampvarningen här faktiskt inte är lika överväldigande. De borgerliga har i egenskap av oppositionspolitiker inte råd att tappa i förtroende. Deras varningar om vad som händer om vi inte effektiviserar offentlig sektor bör tas på allvar. (M), (fp), (c) och (kd) riskerar inte att trampa i samma gamla fotspår, för de har allt att vinna på att gå nya vägar.

Men (s)-väldet består. När pengarna tryter, fortsatt i samma invanda spår, samma skattehöjarpolitik. När katastrofer slår till, fortsatt i samma invanda spår, samma ”två steg tillbaka och ett fram”-inställning till krishantering och effektivitet. När kritiken blossar upp, fortsatt i samma invanda spår, samma överslätande, självsäkra leende, toppat med en ”doktorshatt” och en ”avdragsgill” gård på landet.

Men det är ju också symptomatiskt beteende för ministrar som tror allting fixar sig – utan ansträngning, och gratis därtill.

Jonas Andersson är doktorand, bosatt i London